

райски птици пѣли върху райски дървета, обвиснали съ неземни плодове; въздухътъ билъ чистъ и благоухаенъ като разцвѣнала роза; небето се обаграло съ чудни бои; цвѣтята блещѣли на слънцето като крила на пеперудки.

Въ кристалния замъкъ живѣла добрата царица на феитѣ съсъ своитѣ сестрици и другарки. Тѣ били хубави дѣвойки съ златни и сребърни коси, съ сини очички. Наричали се: **Вѣра, Надежда, Правда, Добринна, Жалость, Милосърдие и Справедливостъ**. Най-красивата отъ тѣхъ, съ блестяща звѣзда на челото, наричали **Любовъ**; тя била царица на всичкитѣ.

Всѣка утрина тѣ събличали своитѣ леки като цвѣтове на джгата дрехи и се гуркали въ прохладнитѣ вълни на морето, отъ кждѣто излизали като бѣли гължби. И като роякъ тѣ окржжавали по-голѣмата си сестра, която ги очаквала на брѣга съ чашка зрънца въ ржка. И като закължавали по едно вълшебно зрънце, гължитѣ, единъ слѣдъ другъ, отлетявали на разни страни.

Невидимо влизали тѣ въ домоветѣ на хората, невидимо пускали зрънцата въ тѣхнитѣ сърца и правѣли тѣзи хора честни и добри.

Ала не винаги положеното зрънце могло да се развие на добро; често му се случвало да се бори съ друго зърно, положено въ човѣшката душа отъ черна птица, една отъ многобройнитѣ сестри на злата вълшебница **Лѣнность**.

Вечеръ, когато възрастнитѣ и дѣцата се успокоявали, гължитѣ се връщали у дома си на чудния островъ, въ тѣхния замъкъ.

Като се потапяли въ морето, тѣ пакъ се прѣвръщали въ красиви дѣвойчета съ лжчезарни дрехи. Лицата на едни били ясни и свѣтли, на други печални и навжсени. Тѣ бързали да отидатъ въ цвѣтния салонъ, кждѣто ги очаквала по-голѣмата имъ сестра.

Стѣнитѣ на този салонъ били изработени отъ нѣжнитѣ благоуханни розови листенца, за таванъ служела голѣма бѣла лилия, жълтитѣ тичинки на която звѣнили като златни звънчета. На пода билъ постланъ